

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2014. évi október hó 31. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság a testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 12.B.60/2014/24. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a tényállás 1. pontjában írt cselekményeknek az 1978. évi IV. törvény 184.§ (1) bekezdésében meghatározott közlekedés biztonsága elleni büntettként is történő minősítését mellőzi, és azokat egységesen az 1978. évi IV. törvény 170.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés szerint büntetendő testi sértés büntetteként értékeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat, hogy fizessen meg az államnak 4.000 (négyezer) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodsorban enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján is az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott védője a nyilvános ülésen a jogorvoslati kérelmének megfelelő tartalommal szólalt fel.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott ítéletet a Be.348.§ (1) bekezdése alapján a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - az alábbiak szerint egészítette ki:

- az elsőfokú bíróság ítéletének 3. oldalán a 8. pontban szereplő Pécsi Járásbíróság 11.B.1327/2012/11. számú elsőfokú ítélete 2013. február 6-án kelt;

- ugyanezen oldalon a 9. pontban írt, a Pécsi Városi Bíróság 14.B.1197/2010/104. számú ítéletével elbírált cselekményeket a vádlott 2009. augusztus 31-én követte el (*vádlott erkölcsi bizonyítványa a másodfokú bíróság iratok 3. sorszáma alatt*).

A fenti kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentessé vált a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól; a megállapított tényállás tehát teljes körűen felderített, hiánytalan, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával megfelelő részletességgel folytatta le. A feltárt bizonyítékokat a logika szabályainak megfelelően értékelve állapította meg a tényeket, köztük azokat is, amelyek a vádlott védekezésével ellentétben álltak. Ítéletének indokolásában igen részletes magyarázatát adta ténymegállapításainak, ezzel indokolási kötelezettségét is megfelelő módon teljesítette.

Miután a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységével maradéktalanul egyetértett, annak tételes megisméltése helyett mindössze az alábbiak kiemelését tartotta szükségesnek:

A vádlott jelenlegi cselekményeit megelőzően is számtalanszor volt személy elleni erőszakos bűncselekmény miatt elítélve. A szóban forgó ügyben hat sértett tett a vádlottal szemben terhelő nyilatkozatot. E vallomások bizonyító ereje összhatásában jóval nagyobb volt a sértettek önmagában álló előadásához képest. Mindegyik vallomás jellegzetességeként emelhető ki, hogy a vádlott az érintett személyeket konkrét ok nélkül - ahogyan az elsőfokú bíróság is megfogalmazta, garázda motívumból fakadóan - támadta meg. Az erre vonatkozó előadások az eljárás során mindvégig következetesek voltak még abban az esetben is, ha azokban voltak kisebb, a cselekmény lényegét nem érintő eltérések. Közös sajátosságként emelhető ki továbbá, hogy a sértettek a történések után nyomban, illetve rövid időn belül a hatóság beavatkozását kérték, ennek során is későbbi vallomásukkal egyező tartalmú bejelentést tettek. A sérülésokozás módjára nézve az általuk elmondottakat a kiállított látletelek, illetve az ennek nyomán készült orvosszakértői vélemények mindenben alátámasztották. Következetes előadásukat minden esetben a jelen lévő és az események különböző mozzanatait észlelő személyek, vagy olyan tanúk vallomása erősítette meg, akik a sértettől az események után értesültek a történetekről. A tényállás II/b. pontjában írt cselekmény során eszközül használt tárgyat is sikerült a nyomozó hatóságnak lefoglalnia.

A fenti bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a

következtetésre, hogy a vádlott védekezésével szemben a sértettek meggyőző, így egymást erősítő, egyéb, egymáshoz illeszkedő bizonyítékokkal is alátámasztott vallomása fogadható el a tényállás alapjául.

A fentiek szerint kiegészített tényállás tehát a Be.352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére, és nagyobb részt a cselekmények minősítése is megfelelt az anyagi büntető jogszabályoknak.

Mindenek előtt arra szükséges utalni, hogy az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a Btk.2.§ (1)-(2) bekezdésében megfogalmazott jogelvre figyelemmel a vádlott cselekményeit az azok elkövetésekor hatályos büntető törvénykönyvre alapozottan bírálta el, miután az elbíráláskori törvény nem tartalmaz enyhébb rendelkezéseket.

A másodfokú bíróság mindössze a tényállás I. pontjában leírt cselekmények közlekedési bűncselekményként is történő értékelésével nem értett egyet. Ugyanis a közlekedés biztonsága elleni bűncselekmény - mint veszélyeztetési bűncselekmény - esetében is érvényes az ún. limitált veszélyeztetési szándék elve. E szerint veszélyeztetési bűncselekmény esetében az elkövető szándéka a veszélyhelyzeten túl a tényleges sérelem okozására nem terjedhet ki. Amennyiben a szándék a veszélyeztetésen túl a sérelem okozására is kiterjed, akkor nem veszélyeztetési, hanem materiális sértő bűncselekményt kell megállapítani.

Ugyanezt a jogi helyzetet rögzíti a BH 2003.49. számú jogeset II. pontja. A közlekedés biztonsága elleni bűncselekmény nem állapítható meg, ha az elkövető szándéka nem a veszélyhelyzet előidézésére, hanem a járművezetők testi épségének sértésére vagy a halálának az előidézésére irányul. Az 1978. évi IV. törvény 184.§ (1) bekezdésében írt tényállás a bűncselekmény eredményeként a veszélyhelyzet előidézését határozza meg, vagyis ez a bűncselekmény akkor valósul meg, ha a szándék nem a tényleges sérelem okozására, hanem csak a veszélyhelyzet előidézésére terjed ki. Ha az elkövető szándéka testi sértés vagy halál előidézésére is kiterjed, nem a közlekedés biztonsága elleni bűntett, hanem testi sértés vagy emberölés megállapításának van helye.

Jelen esetben a vádlott szándéka a **sértettel** szemben nem csak a veszélyhelyzet előidézését, hanem a bántalmazással testi sértés okozását is átfogta. Az elsőfokú bíróság által közlekedési bűncselekményként értékelt azon magatartása, hogy a kerékpárt megrúgva a közlekedési eszközt feldöntötte, az elkövetés helyét, idejét és a szándék egységességét tekintve nem választható el a későbbi, kifejezetten sérülés előidézését célzó cselekvéstől. A vádlott testi sértés okozására irányuló szándéka nem a kerékpár feldöntése után alakult ki, hanem az egész magatartását a testi épség sértésének elhatározása motiválta. A sértettet meglátva belerúgott

annak kerékpárjába, majd pedig a földre került sértettet bántalmazta. Ily módon a vádlott szándéka a **sértett** esetében nem veszélyeztető, hanem materiális sértő jellegű volt, ezért terhére a testi sértés mellett közlekedés biztonsága elleni bűntett nem állapítható meg.

Vizsgálnia kellett a másodfokú bíróságnak azt a körülményt is, vajon a közlekedés egyéb szereplői a vádlott magatartása folytán veszélybe kerültek-e. A bírói gyakorlat a közlekedés biztonsága elleni bűntett megállapításához szükséges veszély fogalmán olyan helyzetet ért, amelyben a sérelem bekövetkezése legalábbis valószínű, de nem szükségszerű. Ilyen veszélyhelyzet kialakulása az említett szituációban a közlekedés egyéb résztvevőjével szemben sem volt tetten érhető. Az ítéleti tényállásból kitűnően a sértetten kívül egyetlen személy, **tanú1** közlekedett a bűncselekmény hatókörében, aki vele azonos irányban, előtte mintegy 8-10 méter távolságban haladt kerékpárjával. Az említett személy a bűncselekmény elkövetését nem is észlelte, így módon veszélyhelyzet vele szemben sem volt megállapítható, így ez sem szolgálhatott a közlekedés biztonsága elleni bűncselekmény megállapításának alapjául.

A kifejtetteknek megfelelően a másodfokú bíróság a tényállás I. pontjában írt cselekményeket egységesen az 1978. évi IV. törvény 170.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő testi sértés bűntetteként értékelte. Hangsúlyozni szükséges, hogy a minősítés módosítása a büntetőjogi felelősség körében változást nem eredményezett, annak köre nem bővült. A kerékpár megrúgása, feldöntése a testi sértés révén továbbra is a büntetőjogi felelősség része maradt. Következésképp másodfellebbezést a minősítés változása nem alapozott meg.

Az egyéb cselekmények minősítése mindenben megfelelt az 1978. évi IV. törvény rendelkezéseinek.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság nagyobb részt feltárta és helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az enyhítő körülményekhez képest a súlyosító körülmények számarányuk és nyomatékuk miatt is túlsúlyban vannak. A vádlott nem csak erőszakos többszörös visszaeső, hanem ezen túlmenően is több alkalommal volt büntetve, részben személy elleni erőszakos bűncselekmények miatt. Jelenlegi cselekményeit önhibából eredő ittas állapotban, részben idős korú sértettek sérelmére teljesen motiválatlanul, garázda jelleggel valósította meg. További súlyosító körülmény a kettőt meghaladó halmazat. Enyhítő körülményként mindössze az volt javára értékelhető, hogy a tényállás III. pontjában írt bűncselekmény eredménye tekintetében mindössze gondatlanság, annak is az enyhébb foka terhelte.

A kifejtett bűnösségi körülményekre, továbbá arra is figyelemmel, hogy a vádlott magatartásában még nyomokban sem volt feltárható a megbánás, az erőszakos

többszörös visszaesés folytán felemelt büntetési tételkeret alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a szabadságvesztés középmentéssel egyező tartamát. Ez a büntetés nem tekinthető indokolatlanul súlyosnak, az szükséges az 1978. évi IV. törvény 37.§-ában megfogalmazott büntetési célok eléréséhez.

A másodfokú bíróság ezért a bejelentett fellebbezéseket sem a felmentésre, sem az enyhítésre irányuló részükben nem találta megalapozottnak.

Ennek megfelelően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a közlekedési bűncselekmény minősítését érintő részében a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Be.381.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről is.

A kiegészített tényállás alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében a 8. és 9. pontban rögzített jogerős ítéletek, valamint a jelenlegi ítélet vonatkozásában az összbüntetésbe foglalás feltételei a Btk.93.§ (1)-(2) bekezdéseiben írtak szerint fennállnak. A másodfokú bíróság ezért a Be.574.§-a alapján felhívja az elsőfokú bíróságot az összbüntetés érdekében szükséges intézkedések megtételére.

P é c s, 2014. október 31.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 12.B.60/2014/24. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.52/2014/4. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2014. évi október hó 31. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke